ümber koio pole kurwa süddamega, et ta omma hea tahtmisse läbbi, ei olnud selle önnetuma rahwale kaswo saatnud. „Eks „se olle mitte üks willetsus ma peäl"! mötles ta käies ennese meles: „eks se olle „mitte üks willetsus, et waesed innimessed „nenda melel ja otse wäggise, omma en„nese önnetusse pole tikkuwad. Se külla„rahwas lasseb holetusse läbbi omma „wilja raisata, raiskab omma wähhe war„randust, raiskab omma terwist jomisse „läbbi, ja sedda keik, et nemmad pari „tunni pühhapäwal woiwad röömsad olla, „ja pärrast jälle keige näddala nälga näh„ha, ja tö kallal tüddineda ja nörku„da! — Agga ma ei tahha weel mitte „keik lotust ärraheita! ehk ma tabban „weel ükskord monned selge peaga inni„messed, kes woiksid moistlikko nomimis„sele maad anda, ja aega möda parre„mad wisid ülleswötta"!

Agga

Agga se külla rahwas, kui Josep olli ärraläinud, naersid tedda selja tagga temma argusse pärrast, ütteldes: „waat se „on mees! ei ta julge mu ausa rahwa „hulkas olla, kelle süddant Jummala wil„joke römustand"! — Ja nenda pilkasid nemmad tedda, senni kui pääw loja läks, ja iggaüks koio pole piddi tötma, hingama.

Teisel hommikul, kui selle rahwa pea sai selgind, ja monned neist körtsi tullid pohmelust wötma, ja nende jut jälle Josepi peäle juhtus, siis ütles küllakubjas: „et läkki ommeti waatma, kas siis meie „aiad maas on, ja kas lojussed suurt pilli „orraselle on teinud, ehk wahhest ramb „saksamees meid pettis, et meie agga pid„dime olle kanno mahhajätma". — Nemmad läksid ühheskous wäljale, ja leidsid monnes kohhas külla aias sured aukud, ja aia äres keik orras pöllo otsad läbbi sötkutud,

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1789, lk. 27